

1

Mijn naam is Harriet Manners en ik heb vrienden.

Ik weet dat ik vrienden heb omdat ik het nog nooit zo druk heb gehad.

Echt, mijn dagen zitten bizar vol.

Samen huiswerk maken, films kijken, pizza-eetwedstrijden en kruiswoordpuzzelcompetities – ik moet alle zeilen bijzetten om nog een beetje orde te scheppen in mijn nieuwe, episch drukke sociale leven.

Daarom heb ik nu twee agenda's: een om ervoor te zorgen dat ik op het juiste moment op de juiste plek ben en een om ervoor te zorgen dat de rest dat ook is.

Wat kan ik er verder over zeggen?

In 1997 is Winnie de Poeh benoemd tot Vriendschapsambassadeur bij de Verenigde Naties: de lat ligt dus enorm hoog.

De andere reden waarom ik weet dat ik vrienden heb is dat ik een button heb met daarop in knalblauwe inkt:

Team JINTH!

'Harriet,' zei Nat, toen ik er haar eentje gaf, 'is dit nu echt nodig?'

'Ja,' bevestigde ik en spelde hem op de jas van mijn Beste Vriendin. 'We willen toch niet dat onze nieuwste leden zich buitengesloten voelen?'

Toen gaf ik Jasper, India en Toby hun buttons.

Plus de sleutelhangers en de magneten die ik met mijn

lamineerapparaat heb gemaakt.

Inderdaad: ik zit nu in een officiële *gang*.

Een clubje, een *posse*, een broederschap.

Een groep van vijf blijde, verwante zielen die onafscheidelijk zijn. Net als De Vijf of Scooby Doo, alleen is een van ons dan geen grote bruine hond.

En het heeft mijn leven op zijn kop gezet.

Uit onderzoeken blijkt dat mensen met een grote vriendenkring 22 procent langer leven dan hun leeftijdgenoten, maar ik heb zo veel lol dat ik verwacht dat ik het nog wel langer uithoud.

Het heeft zestien jaar geduurd, maar nu heb ik ze dan eindelijk gevonden.

Mensen die oprecht willen weten dat de gemiddelde Londen-
se duif 1,6 poten heeft en dat de aarde in je achtertuin 2 miljoen
jaar oud is.

Mensen die heel gelukkig worden van het nieuwtje dat een
enkele luitaard onderdak kan bieden aan 980 torren en dat de
zonsondergang op Mars blauw is. En die er dan misschien wel
plaatjes van googelen.

Eindelijk heb ik mijn mensen gevonden.

Het woord 'gelukkig' komt van het middeleeuwse woord *ge-
lucke*, dat 'lot', 'fortuin' en 'voorspoed' betekent. En zo voel ik
me ook, alsof alles eindelijk precies gaat zoals ik dat altijd wilde.

Want voor de eerste keer in mijn leven ben ik geen buiten-
staander meer, maar zit ik er middenin.

Ik hoor bij een team en ik pas er precies bij.

En ik heb nog nooit zo genoten.

2

En nu wil je natuurlijk weten waar ik op dit moment ben.

Daar ben je echt nieuwsgierig naar. Waar zo'n enorm cool stel mensen – met die zeldzame *synergie* – meestal hun vrije tijd doorbrengt.

Nou, niet in de plaatselijke wasserette.

Zo onschuldig ben ik niet meer, vrees ik.

Ik heb natuurlijk wel geprobeerd om te zorgen dat ze erheen bleven gaan.

De eerste paar weken heb ik zelfs een kring van stoelen naast mijn lievelingswasdroger gezet, met een schaal lekkere dingen boven op de muntautomaat, maar India wilde er niets van weten.

'Harriet,' zei ze na ons zevende spelletje 'Welke droger is er het eerst klaar', 'we zitten in de vijfde. Denk je niet dat we misschien ergens anders moeten gaan zitten, waar... ik weet niet, waar niet zo veel vuil ondergoed rondslingert?'

Eerlijk, ik denk dat ze er gewoon niet tegen kon dat haar droger altijd het laatst eindigde.

Sommige mensen willen echt alles winnen.

Maar goed, na zorgvuldig onderzoek en analyse heb ik eindelijk een nieuwe plek gevonden: een knus koffientje op nog geen kwartier lopen van mijn huis.

En het is bijna perfect.

Overall hangen lampionnen en er liggen fluwelen kussens in knalkleuren en er zijn planken met stapels interessante boeken. Er hangt het hele jaar door kerstverlichting aan het plafond en er

liggen kranten vol kruiswoordpuzzels op de tafels, die er gewoon om smeken om massaal ingevuld te worden.

Ze hebben er chocoladecake en gemberkoekjes en alle soorten koffie die je je kunt indenken: espresso en macchiato, cappuccino en mochaccino.

Enfin, een hoop drankjes die op een o eindigen.

Team JINTH heeft er zelfs zijn eigen plek: een grote blauwe bank die in de hoek staat, met twee leunstoelen van rood leer en een stapel groene tweedehands koffers waar een tafel van is gemaakt. Daar zitten we de hele tijd.

Tenzij er al andere mensen zitten, dan moeten we een ander plekje zoeken.

Kortom: dat tentje is strategisch een succes.

Het is zo dichtbij dat we er gemakkelijk kunnen komen, maar zo ver weg dat het ook voelt of we er echt uit zijn. Glamoureuus, intiem en volwassen: het toppunt van wereldwijsheid op sociaal gebied.

Het is mijn nieuwe plek om het gelukkigst te zijn.

‘Het gewone recept?’ vraagt de barista als ik naar de toonbank loop, met mijn telefoon stijf in mijn hand geklemd. ‘Of durven we vandaag iets nieuws en gevaarlijks aan?’

Zonder op te kijken typ ik:

Ik ben er! :) Hoe laat komen jullie? xx H

Dan schud ik mijn hoofd en druk ik op ‘versturen’. ‘Gewoon hetzelfde, alsjeblieft.’

Er klinkt een luid gezoem.

‘Een extra-pure en extra-grote warme chocolademelk met extra veel schuim, dus.’

'Graag. Met extra hagelslag erbovenop en in een grote kom.'
Snel typ ik nog een boodschapje. 'Zodat het eruitziet als echte cappuccino en niemand ziet dat er geen koffie in zit.'

'Een *Harriet-uccino*, ik snap het.'

Ik weet het, ik weet het.

Statistisch gezien mag koffie dan de meest populaire drank zijn van de hele wereld en in Groot-Brittannië drinken we misschien 70 miljoen koppen per dag, maar ik heb het één keer geproefd en daarna vier uur tegen een duif zitten praten.

Vergeet niet je JINTH T-shirts aan te doen voor eventuele foto's! xx H

Er zoemt weer iets.

En vergeet de plannings voor vanavond niet! xx H

Een op de drie tieners schijnt per maand meer dan drieduizend berichten te sturen en aan mijn laatste telefoonrekening te zien hoor ik al bijna tot die minderheid. (Hoewel je, afgaande op de reactie van mijn ouders, zou denken dat ik er al was.)

Lid zijn van een gelukkig georganiseerde *gang* is verrassend veel werk.

Opnieuw klinkt er gezoem en de barista onderbreekt het opschuimen van mijn melk om zijn telefoon uit de zak van zijn schort te pakken. Hij kijkt ernaar met een lichtblauw en een bruin oog.

'Weet je, Harriet,' zegt Jasper, 'je staat voor mijn neus. Je kunt het ook gewoon tegen me zeggen.'

Verrast kijk ik op.

Zijn licht gebruinde gezicht bloost van de hete stoom, zijn

donkerblonde haar is uitgegroeid tot een soort slordige hanenkam en zijn donkere wenkbrauwen zijn samengeknepen in hun gewoonlijke frons.

‘Maar stel nu dat je het vergeet? Misschien is het straks handig dat het geschreven staat.’

Oké, misschien is er nog een reden, en een iets minder poëtische, waarom we hier altijd zitten. Dit café is van Jaspers familie, dus hij werkt hier bijna alle avonden en elk weekend en meestal krijgen we korting of extra hagelslag.

Als Jasper tenminste in een goede bui is. Als hij chagrijnig is krijgen we kaneel.

‘Nou, hier is je *nep-uccino*,’ zucht hij. Hoofdschuddend geeft hij hem aan. ‘Aangebrand koekje erbij? Ik heb weer een lading verpest en ik moet ervan af voor mam erachter komt.’

Stralend kijk ik hem aan: ik ben dol op aangebrande koekjes. ‘Ja, lekker.’

‘Wat ben je toch een mafkees,’ zegt hij en hij haalt er twee onder de toonbank vandaan. ‘En wat moet ik verder nog aan papierwerk meenemen vanavond? Een paspoort? Een of ander visum? Heb je wel een apparaat om vingerafdrukken te nemen, voor de veiligheid?’

Jemig, dat zou geweldig zijn.

Dan zie ik hoe hij staat te grijnzen.

‘Jasper King,’ zeg ik luchtig, ‘ik heb het ontzettend druk, dus als je alleen maar sarcastisch blijft: ik heb belangrijker dingen te doen.’

Daar denkt hij een paar seconden over na. ‘Ik blijf altijd sarcastisch.’

‘In dat geval zit ik daar mijn koekjes op te eten.’ Ik steek mijn neus in de lucht. ‘Die ik overigens enorm waardeer. Breng er

straks nog maar een paar.'

Zachtjes neuriënd loop ik met mijn warme chocolademelk naar mijn hoekje van de bank.

Ik leg stukjes gelamineerd papier met getypte letters op de andere zitplaatsen zodat die officieel gereserveerd zijn.

Ik neem een grote slok van mijn heerlijke Harriet-uccino.

En dan ga ik geduldig zitten wachten.

3

Jammer genoeg kon dat best een tijdje duren.

Ondanks mijn vriendelijke maar informatieve verhandelingen over het belang van op tijd komen – en de plattegronden die ik voor iedereen persoonlijk heb getekend – is de rest van Team JINTH bijna altijd te laat.

Ook al wonen ze stuk voor stuk dichterbij het café dan ik.

Dus ik kan deze wachttijd net zo goed even gebruiken om je bij te praten over wat er is gebeurd in de vier maanden sinds je me voor het laatst hebt gezien. Denk je maar niet in dat ik mijn koekje in stukjes zit te breken en die in mijn chocolademelk strooi, want dat doe ik niet.

Ik gooi er ook niet drie suikerklontjes extra bij: dat zou echt vies zijn.

En ook geen extra hagelslag eroverheen.

Uche.

- 1. Het gaat fantastisch in de vijfde klas. IK ben klas-senoudste bij biologie, internationaal ambassadeur natuurkunde en hoofd dinosauriërstudies.*
- 2. Die laatste twee zijn geen echte functies op school. IK heb mezelf benoemd.*
- 3. Als ik naar mijn cijferlijst kijk, wordt dat vwo-diploma geen enkel probleem. En dat is fijn, want van de leerlingen die op de universiteit van Cambridge worden aangenomen heeft 97,3 procent een cijferlijst vol negens.*

- Alles gaat nog volgens plan, dus.
4. IK heb al een lange brief aan de universiteit van Cambridge geschreven om ze dat te laten weten.
 5. Ze hebben nog niet teruggeschreven.
 6. Mijn Kleine zusje Tabitha is begonnen met Kruiden en elke keer als ze me ziet zwaait ze en klapt ze in haar handjes.
 7. Wat een beetje een probleem is, want volgens ons babyboek zou ze dat over twee weken pas moeten doen.
 8. Annabel is drie dagen per week gaan werken, zodat pap zich helemaal kan richten op het vinden van een nieuwe baan wanneer hij niet voor Tabby hoeft te zorgen.
 9. Wilbur is teruggekomen uit New York en werkt weer bij Infinity Models.
 10. IK heb geen modellenwerk gedaan.

In ieder geval geen werk waar ik het nu over wil hebben.

Ik ben nog veel te getraumatiseerd om erover te praten. Het enige wat je hoeft te weten, is dat ik de woorden 'Paris Couture Fashion Week', 'fluorescerend zwembad' en 'reusachtige konijnenkop' nooit meer wil horen.

Ik heb er nog steeds heel vernederende nachtmerries over.

En verder?

Het is uit tussen Nat en Theo en ze heeft een belangrijke modeprijs gewonnen op de modeacademie. Daardoor is ze daar nog vaker, als dat al kan. India, het nieuwe meisje, is opgeklommen tot klassenvertegenwoordiger en zit dus in de leerlingenraad, waarmee ze in één klap cool en machtig is geworden. Jasper heeft voornamelijk met een kwaad gezicht en onder de ver-

vlekken lopen rondstampen. (Al mijn benedeleden hebben een talent en dat is zijn specialiteit.)

Iedereen in mijn vriendenkring gaat het zo te zien voor de wind. We hebben de stijgende lijn te pakken.

Voor Toby geldt dat zelfs letterlijk.

Mijn ex-stalker is erin geslaagd om het afgelopen halfjaar zeker 8 centimeter te groeien. We beginnen bang te worden dat hij, net als Alice in Wonderland, maar door blijft eten en dan doorgroeit tot hij het plafond raakt.

En dat was het wel zo ongeveer.

Dit is mijn leven, netjes samengevat in een opsomming en een paar resolute zinnen.

Maar dat wil je niet weten, hè?

Je zit daar te knikken – *ja, Harriet, leuk, Harriet, wat interessant, Harriet* – maar er is één brandende vraag die ik nog niet heb beantwoord en je let pas weer op als ik dat doe.

Geloof me, ik begrijp het. Dat heb ik ook altijd met brandende vragen.

Dus hier komt het.

Het spijt me alleen als je op iets anders had gehoopt.

Elke keer wanneer we verliefd worden, zo blijkt uit cijfers, raken we twee goede vrienden kwijt, waardoor onze gemiddelde vriendenkring van vijf mensen afneemt naar drie.

Zes maanden geleden heb ik een houten kistje vol herinneringen onder mijn bed geschoven.

Ik heb de grote doos in mijn hoofd opengemaakt.

Ik heb liefde en romantiek erin gestopt en hem stevig dichtgedaan.

En toen ben ik doorgegaan met de dingen waar ik gelukkig